

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r.^(?)....:

Pytanie czwarte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, można interpretować art. 3 tego rozporządzenia w ten sposób, że postanowienia dotyczące ustalenia prawa właściwego – które są włączone do „ogólnych warunków” umowy zawartej przez strony lub które są zawarte w odrębnym dokumencie, do którego umowa wyraźnie odsyła i co do którego wykazano, że został on dostarczony konsumentowi – są ważne i mają zastosowanie?

Pytanie piąte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, można interpretować art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia w ten sposób, że na przepis ten może się powołać zarówno konsument, jak i kontrahent?

Pytanie szóste. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia można interpretować w ten sposób, że jeżeli spełnione są określone w nim przesłanki, prawo wskazane w tym przepisie należy w każdym razie stosować z pierwszeństwem przed prawem wskazanym w art. 6 ust. 3, nawet jeśli to ostatnie prawo mogłoby okazać się korzystniejsze dla konsumenta w konkretnym przypadku?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351 s. 1)

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Málaga (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2022 r. – CAJASUR Banco S.A. / JO i IM

(Sprawa C-35/22)

(2022/C 171/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Málaga

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: CAJASUR Banco S.A.

Druga strona postępowania: JO i IM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, zgodnie z którym konsument, przed wszczęciem postępowania sądowego, powinien skierować pozasądowe wezwanie do wykonania zobowiązania, aby stwierdzenie nieważności określonego ogólnego warunku umownego z powodu jego nieuczciwego charakteru prowadziło do powstania wszystkich skutków w zakresie naprawienia szkody (w tym dotyczących kosztów postępowania sądowego) związanych z tą nieważnością zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (¹), jest sprzeczny z prawem do skutecznego środka prawnego i z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) Czy okoliczność, że kryterium rozstrzygnięcia o kosztach (w tym o wszystkich kosztach związanych z postępowaniem sądowym) ustala się w zależności od tego, czy konsument skierował do instytucji finansowej uprzednie pozasądowe wezwanie do usunięcia wspomnianego warunku umownego, jest zgodna z prawem do pełnego naprawienia szkody i zasadą skuteczności prawa Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 reczonyj dyrektywy?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29